

Amikor a tábor végén azt kaptuk feladatul, hogy írjuk fel egy papírra mit viszünk haza, nekem egy szó jutott eszembe: Öröm. Rengeteg tiszta örömet kaptam, ami a tábor végére ért a csúcspontra. Szó szerint felemelő élményben volt részem a zárónapon, nem lehetett nem megérezni azt hatalmas pozitív energiatöbbletet ami mindannyiunktól áradt.

Ami azt illeti annyira jól éreztem magam a táborban, hogy nem szívesen gondoltam a hazamenetelre, a szürke hétköznapokra, a mókuserékre. Aztán a tábor íve nagyon szépen lekerekedett bennem, és a záró relaxáció végére a vágy hogy újra lássam azokat, akiket szeretek, az otthoniakat, olyannyira felerősödött bennem, hogy amint lehetett rohantam is haza. (még elköszönni is elfelejtettem Zoltántól és Henitől.) Mit nekem mókuserék gondoltam, semmi sem számít csak az, hogy együtt lehetünk. Ez az érzés nagyon sokáig elkísért és remélem, sokáig velem is marad még az úton..

Az úton, ami köszönhetően a sok sok érdekes és színes személyiségnek akiket megismerhettem az 5 nap folyamán, sokkal izgalmasabbnak ígérkezik mint annak előtte. Úgy érzem új ösvények tűntek fel előttem; és kicsit talán vissza is nyertem gyermeki önmagamból a lelkesedést és kíváncsiságot az új felé, és nem utolsó sorban a rácsodálkozás képességét az élet apró csodáira. Köszönöm :)

Apolka